Tweede Blad.

DATA.

5 Januari. Te Straatsburg begint het proces tegen kolonel von Reutter. In het geheel zijn 115 getuigen gedagvaard.

7 Januari. Aan de spoorwegbeambten in Zuid-Afrika wordt bevel gegeven, den volgenden dag het werk neer te leggen.

10 Januari. Alle beklaagden in het Zabern-proces vrijgesproken.

13 Januari. De algemeene staking in Zuid-Afrika geproclameerd.

15 Januari. Geweldige vulcanische uitbarstingen in Japan.

22 Januari. Te Petersburg leggen 70.000 arbeiders het werk neer, naar aanleiding van den herinneringsdag der demonstraties in 1905.

28 Januari. De negen Zuid-Afrikaansche werkliedenleiders verbannen.

6 Februari. Ongeveer 30.000 Zweedsche boeren begeven zich naar den koning om aan te dringen op versterking van het defensiewezen.

9 Februari. Onder voorzitterschap van Bernardino Machavo is te Lissabon een nieuw kabinet tot stand gekomen.

Dertig duizend sociaal-democraten demonstreeren te Stockholm tegen de opdrijving der bewapeningskosten.

10 Februari. Cabinetscrisis in Zweden.

12 Februari. In het Noorden van Ecuador breekt een revolutie uit.

13 Februari. Alphonse Bertillon. †

16 Februari. Prinses Wilhelm van Baden. †.

17 Februari. Te Stockholm komt een nieuw ministerie, onder voorzitterschap van H.

18 Februari. De Belgische Onderwijswet aangenomen.

20 Februari. Een Engelsch onderdaan, Blenton, genaamd, wordt op bevel van generaal Villa, in Mexico doodgeschoten.

21 Februari. De prins von Wied ontvangt te Neuwied de Albaneesche delegatie met Essad-pasja aan het hoofd, die den prins de kroon van Albanië aanbiedt.

23 Februari. In 't kolenbekken van Autin, in Frankrijk, breekt 'n algemeene mijnwerkersstaking uit.

26 Februari. Algemeene staking te Valencia, in Spanje.

4 Maart. Kardinaal Kopp †. De Putiloffabriek, te Petersburg, leggen 15.000 arbeiders het werk neer.

7 Maart. Prins Wilhelm von Wied komt te Durazzo aan.

9 Maart. Algemeene verkiezingen in Spanje.

10 Maart. De beroemde Venus van Velasquez in de National Galery te Londen beschadigd. Ministerieele crisis in Italië. Aardbeving in Aziatisch Turkije.

12 Maart. Minister Sasonof verklaart, dat de jongste uitbreiding van het Russische leger geschiedt in antwoord op de nieuwe Duitsche legerwetten.

14 Maart. Het Turksch-Servisch vredes-verdrag onderteekend.

16 Maart. Mevrouw Caillaux doodt Calmette.

17 Maart. Hevige storm in Duitschland en België.

25 Maart. Ontmoeting te Venetië van koning Victor Emmanuel met keizer Wilhelm.

31 Maart. Ministerieele crisis in Japan.

2 April. Uitsluiting van 60.000 arbeiders in Rusland. De opstandelingen bezetten Torreon.

9 April. De keizerin-weduwe van Japan overlijdt te Tokio.

10 April. Nabij Tampico doet zich een Amerikaansch-Mexikaansch incident voor. Amerikaansche marinesoldaten worden door de federale troepen gevangengenomen.

15 April. President Huerta verwerpt de eisch van de V. St. dat de federale troepen te Tampico de Amerikaansche vlag zullen salueeren. De Amerikaansche regeering neemt maatregelen.

20 April. Keizer Franz Joseph ongesteld.

21 April. De Amerikanen bezetten Vera Cruz. De koning en de koningin van Engeland brengen een bezoek aan Parijs.

26 April. President Wilson aanvaardt bemiddelingsvoorstellen. Kamerverkiezingen in Frankrijk.

28 April. In West-Virginia verliezen bij een ramp 203 arbeiders het leven.

6 Mei. Zeeliedenstaking in Spanje. De bemiddelingsactie tusschen Amerika en Mexico mislukt.

7 Mei. Prins Heinrich van Pruisen brengt een bezoek aan Londen.

8 Mei. De Duitsche regeering neemt tegen in Elzas-Lotharingen wonende Franschen scherpe maatregelen. In den Rijksdag verklaart de Duitsche minister van Oorlog von Falkenhayn, dat Duitschland gedwongen zal zijn iedereen oorlog, die het moet voeren, langs den weg van een bliksemsnel offensief ten einde te brengen.

9 Mei. Keizer Wilhelm woont de manoeuvres bij Schlettstadt en Colmar bij. Het Deensche koningspaar brengt een bezoek aan Londen. Een aardbeving teistert Cattania, verscheiden honderden personen worden gedood.

11 Mei. De herstemmingen in Frankrijk. De grootste winst wordt door de geunifieerde socialisten geboekt, terwijl vooral de progressisten en radicalen zware verliezen lijden. Mevr. von Bethmann Hollweg. †

12 Mei. Tampico wordt door de opstandelingen bezet. Liebknecht doet in den Rijksdag ontkullingen over de verhouding van Krupp tot 't Duitsche ministerie van Oorlog. De onderzoekingsreiziger Nordenskjöld vermoord.

14 Mei. Het Panamakanaal geopend. De Belgisch Senaat neemt de Schoolwet aan.

15 Mei. De Oostenrijk-Hongaarsche oud-afgevaardigde dr. Sviha, die in een lasterproces gewikkeld was, vrijgesproken.

16 Mei. Het Deensch koningspaar in Frankrijk. De Duitsche Rijksdag neemt de spionnagewet aan. Twee Italiaansche pantserkruisers en tien torpedobooten zijn onder commando van den hertog van Udine te Durazzo aangekomen.

17 Mei. Nederlandsch-Mexicaansch incident te Tampico. De Mexicaansche rebellen beleedigen de Nederlandsche vlag en dwingen de „Kortenaer" de Panuco te verlaten. Protest van den Nederlandschen gezant te Washington.

18 Mei. De teekenaar Waltz alias „Hansi" wegens hoogverraad veroordeeld.

19 Mei. Het Deensche koningspaar te Brussel. Essad pasja verbannen.

De tsaar bekrachtigt het besluit van de Doema, waarbij het recrutencontingent voor 1914 vastgesteld werd op 585.000 man.

24 Mei. De Albaneesche opstandelingen bedreigen Durazzo. De vorst en vorstin gaan aan boord van het Italiaansche stoomschip „Misurata", maar verlaten het den volgenden dag weder.

25 Mei. Het Engelsche Lagerhuis neemt de Home Rule-bill in derde lezing aan.

29 Mei. De „Empress of Ireland" zinkt in de monding van de St. Lawrence-rivier. Zeshonderd personen omgekomen.

2 Juni. Het kabinet-Doumergue treedt af.

6 Juni. Viviani belast met de vorming van een nieuw kabinet.

6 Juni. Kapitein Fabius laat te Durazzo Italianen gevangen nemen, die lichtseinen geven aan de opstandelingen.

10 Juni. Nadat verschillende pogingen tot vorming van een kabinet mislukt zijn, slaagt Ribot hierin.

12 Juni. Suffragettes plegen een aanslag op Westminster Abbey.

13 Juni. Het kabinet-Ribot gevallen; Viviani stelt een nieuw samen.

15 Juni. Luit.-kol. Thomson sneuvelt te Durazzo. Op verscheidene plaatsen te Parijs hebben grondinstortingen plaats van de in aanbouw zijnde Metropolitain-tunnel.

19 Juni. Mijnramp in Britsch Columbia; 400 arbeiders om het leven gekomen.

22 Juni. Bertha von Suttner overleden.

24 Juni. Koning Peter van Servië legt het bewind voorloopig in handen van den kroonprins, daar hij een kuur in het buitenland moet ondergaan.

28 Juni. De Oostenrijksche troonopvolger aartshertog Frans Ferdinand en zijn gemalin te Serajewo vermoord.

3 Juli. Joseph Chamberlain overleden. Het vredesprotocol tusschen de Vereenigde Staten en Mexico onderteekend.

14 Juli. De afgevaardigde Humbert doet in het Fransche parlement onthullingen over den toestand van het Fransche leger.

18 Juli. President Huerta treedt af. Groote vlootrevue te Spithead.

20 Juli. Proces tegen mevr. Caillaux. President Poincaré; minister-president Viviani naar Rusland.

21 Juli. De sjah van Perzië legt den eed op de grondwet af. De koning van Engeland doet een bemiddelings-poging in de Ulster-kwestie.

23 Juli. Oostenrijk-Hongarije stelt een ultimatum aan Servië.

25 Juli. Het antwoord van Servië wordt onvoldoende geacht. De Oostenrijksche gezant verlaat Belgrado. Servië mobiliseert. Het Servische hof naar Kragujewatsj.

28 Juli. Minister Grey doet, gesteund door Frankrijk en Italië een bemiddelingsvoorstel. Duitschland maakt zijn goedkeuring van Oostenrijk's houding afhankelijk. Oostenrijk-Hongarije verklaart Servië den oorlog.

30 Juli. België mobiliseert.

31 Juli. Duitschland stelt Rusland en Frankrijk een ultimatum.

1 Augustus. Mobilisatie in Duitschland en Frankrijk. Nederland mobiliseert eveneens. De Duitschers vallen in Luxemburg.

2 Augustus. Italië verklaart zich neutraal. Duitschland vraagt de Belgische regeering den Duitschen troepen toe te staan, het Belgische grondgebied te mogen overschrijden.

3 Augustus. Zweden en Zwitserland mobiliseeren. Duitschland verklaart Frankrijk den oorlog. De Duitschers trekken bij Visé over de Belgische grens.

4 Augustus. Engeland verklaart Duitschland den oorlog. Zwitserland, Denemarken, Noorwegen en Roemenië verklaren zich neutraal. Turkije mobiliseert.

5 Augustus. De Vereenigde Staten verklaren zich neutraal.

6 Augustus. Oostenrijk-Hongarije verklaart Rusland den oorlog.

7 Augustus. Luik wordt door de Duitschers genomen. Montenegro verklaart Oostenrijk den oorlog. China verklaart zich neutraal.

11 Augustus. Servië verklaart Duitschland den oorlog.

13 Augustus. Een Engelsch expeditiecorps landt bij Hâvre. Engeland en Frankrijk verklaren Oostenrijk-Hongarije den oorlog.

15 Augustus. De tsaar verklaart Polen autonomie te zullen verleenen.

16 Augustus. De regeering van België verplaatst haar zetel naar Antwerpen. Japan stelt Duitschland een ultimatum.

18 Augustus. De Duitschers nemen Namen.

20 Augustus. De Duitschers trekken Brussel binnen.

22 Augustus. Goldop door de Russen bezet.

23 Augustus. Japan verklaart Duischland den oorlog.

24 Augustus. Nederlaag der Fransch-Engelsche troepen in Noord-Frankrijk. De Japansche vloot ageert tegen Tsing-Tao.

26 Augustus. De Russen bezetten Oost-Pruisen. Wijziging in het Fransche ministerie.

27 Augustus. Leuven door de Duitschers verwoest. De Oostenrijkers behalen een overwinning bij Krasnik.

28 Augustus. De Russen dringen in Galicië door.

Zeeslag bij Helgoland, waarbij de Duitschers 3 kruisers en 1 torpedojager verliezen.

(Nadruk verboden).

Der menschheid intrede in het nieuwe jaar.

FEUILLETON.

George Washington.

Historische roman

van

MARJORIE BOWEN.

5

Hij boog diep.

„Lang nadat gij dezen middag reeds vergeten zijt, zal ik mij deze woorden met dankbaarheid herinneren.

Zij antwoordde niet, doch stond op en boog vormelijk. Dan ging zij weer zitten, nog steeds zwijgend en zonder hem aan te zien.

Zij liet hem naar de deur gaan en ze openen, in het bewustzijn, dat zij daar zat als een levenloos voorwerp en dat zij van het eerste oogenblik af koel tegen hem geweest was, dat zij niets gezegd had van hetgeen er in haar hart omging, dat zij hem liet gaan zonder een enkel vriendelijk woord... en dat hij misschien nimmer terug zou keeren.....

De spotvogel deed zacht zijn geroep hooren... Martha rees plotseling op.

„Mijnheer Washington...!" riep zij uit. „Mijnheer Washington kom terug!"

Hij wendde zich onmiddellijk om en sloot de deur. Een gevoel van angst bekroop Martha, doch de gedachte, dat zij er haar leven lang spijt van zou hebben als zij hem zoo liet gaan, gaf haar moed.

„Ik wilde u zeggen", zij trachtte het trillen van haar stem te bedwingen, „dat mijn oprechte wenschen met u zijn op dezen gevaarlijken tocht." Zij was boos over haar zwakheid en dwaasheid en dat gaf haar kracht. Waarom moest schaamte haar weerhouden om te zeggen wat zij op het hart had? „Het is een prachtige kans voor u — en voor Virginië. Ik ben blij dat wij zoo optreden, dat wij ons grondgebied vrij houden. Ge denkt dat er oorlog op til is, niet waar?"

Hij zag haar ernstig aan.

„Ja", antwoordde hij.

Een leine stilte volgde. Zij trad op den haard te, met gebogen hoofd; de schaduw van haar hoed viel over haar oogen en de lelies vormden een achtergrond voor haar schouders die slecks met kant bedekt waren.

Georg Washington sprak het eerst weer.

„Oorlog is de eenige weg — wij moeten Canada hebben."

„Maargouverneur Dinwiddie zendt zoo weinig manschappen", merkte Martha op.

„Ja — wij zijn slechts met een geringe macht, doch de Britsche regeering helpt niet veel en wij durven Virginië niet ontblooten."

Het viel haar op, dat hij onbewust aldoor „wij" zei alsof hij reeds een der leiders van het land was en de toekomst van Virginië zou smeden.

„Ik bid u", sprak zij.

Hij trad naderbij en bleef staan bij de sofa waarop zij gezeten had.

„Ik heb niets", sprak hij op gesmoorden toon. „ moet nog alles doen..."

Martha wendde zich om en nam een der lelies uit de vaas.

„Het is een heerlijke taak", sprak zij peinzend.

Hij antwoordde met hartstochtelijken ernst.

„Ja — maar het kan mislukken, of men kan slagen, en de belooning waarop men hoopt, niet deelachtig worden."

Martha beefde. Zij hield den blik op de lelie gevigd.

„Wat de belooning waarop ge hoopt?"

„Dat is u nu nog niet vertellen..."

Haar smalle vingers omklemden den steel der lelie; zij knakte en de bloem neerviel op haar bijgden boezem. Dan hief zij haar blik op naar het gelaat van den man bij de sofa.

Vreemde, geheimzinnige geuren stroomden naar binnen door het open venster, vreemde, geheimzinnige geluiden als het gesjilp der vogels, het geritsel der bladen, een zacht gemurmel als de muziek van de fijne wolkjes, die voortdreven achter het weerhaantje op het huis aan den overkant, vulden het vertrek, waar een zacht gouden licht glinsterde op de muren, de zoldering, den vloer en op de gestalte van het meisje, dat haar hand met de lelie drukte tegen den zwart fluweelen strik op haar borst, waarvan de uiteinden neervielen over den geplooiden mousselinen rok.

„Zeg mij op welke belooning gij hoopt — zeg het mij", sprak zij.

Zij zag hem verbleeken en beven.

„Ik ben niets", herhaalde hij. Zijn stem was heesch.

Zij zag hem nog steeds aan, ofschoon het haar leek alsof zijn gestalte door een gouden nevel omhuld was.

„Ik ben ook niets", antwoordde zij.

Hij zag haar aan met zijn donkerbruine oogen, die nu bijna zwart waren.

„Wat bedoelt u?" vroeg hij met bedwongen hartstocht, de hand op het hart.

„Ik heb u teruggeroepen, mijnheer Washington", antwoordde zij zacht.

Een enkel noodlottig oogenblik sprak hij niet en bewoog hij zich niet, en Martha Doddrige voelde zich wegzinken in een afgrond van schaamte en vernedering. Alleen haar trots hield haar staande.

„Ik riep u terug", sprak zij met veranderde stem, „vergeef het mij — het was slechts een gril."

„Een gril?" herhaalde hij.

„Ja", antwoordde zij koel. „Wat zou ik u te zeggen hebben, mijnheer Washington?"

Hij was doodsbleek geworden en in haar schaamte en vernedering schepte zij er een wreed genot in te zien welk een uitdrukking van gekwetste trots er in zijn oogen fonkelde.

„Het was heel vriendelijk van u om te komen", vervolgde zij met de welbespraaktheid die ons dikwijls te hulp komt wanneer men een hevige emotie wil verbergen. „Jammer dat vader niet thuis is. Wilt u soms iets gebruiken?"

„Dank u", antwoordde hij. Dan vervolgde hij op een toon, waarin bedwongen hartstocht trilde: „Vaarwel, juffrouw Doddridge."

„Vaarwel", antwoordde zij, zelf verbaasd over haar onverschilligen toon.

Hij ging voor de tweede maal naar de deur en opende ze. Dan sprak hij, naar haar omziend:

„Ge hebt mij uw goede wenschen meegegeven, nietwaar?"

Zij zag hem aan met een glimlach, waarin geen uitdrukking lag.

„Mijn beste wenschen vergezellen de Virginiërs, mijnheer Washington."

De deur viel in het slot; hij was verdwenen.

De lelie ontgleed Martha's vingers. Zij drukte de handen tegen de borst en snelde naar het venster. Slechts één gedachte bezielde haar: hem nog eens te zien, hem gade te slaan tot hij uit het gezicht was. Zij hoorde de huisdeur dichtvallen, een oogenblik van ondraaglijke spanning en zij zag de slanke gestalte in den donkerblauwen mantel het plein oversteken, onder de schaduw der boomen passeeren en haastig voortschrijden.

Nog een oogenblik, waarin zij slechts het tikken van de vergulde hangklok aan den wand hoorde en hij was verdwenen en het plein was even leeg als het huis was, als haar hart en haar leven waren en voortaan zouden zijn.

Het was voorbij. Hij was heengegaan. Zij had zich geweld aangedaan om tot hem te spreken, om hem zijn kans te geven — en het ongeloofelijke, het verschrikkelijke was gebeurd. Hij had niet geantwoord, hij had niet gesproken...

In haar diep gekwetsten trots had zij het gevoel, dat zij zich zelve had aangeboden en dat zij versmaad was. Naast haar smart welde een ander gevoel op: „Heb ik hem misleid? Heeft hij den indruk gekregen, dat ik niet om hem gaf? O, mijn God, wat kan ik doen om hem te laten gelooven dat ik niet om hem geef?"

Haar blik viel op de lelie op den grond en onwillekeurig bukte zij zich, raapte ze op en zette ze weer in de kruik.

Terwijl zij dit deed, merkte zij dat de stenegel geknakt was. Een blos steeg haar naar de wangen. De bloem leek wel een symbool van haar zelf. Ook zij was geknakt door een achtelooze hand. Zou iemand haar ook weer bij haar gezellinnen terugbrengen waar zij haar wond kon verbergen, zooals de lelie haar geknakten stengel tusschen de bladeren verborg?

Zij ging naar den roodgelakten schrijftafel bij het venster, nog steeds in een trotsche stemming, haalde een blaadje briefpapier met goud op snee te voorschijn en schreef een brief.

HOOFDSTUK III.

Een bekentenis.

Tegen het aanbreken van den morgen ontwaakte Sara Mildmay plotseling. Zij huiverde, keek haar gezellige kamer rond, die schemerachtig verlicht was en vroeg zich af wat haar gewekt had. Zij luisterde en het onbehaaglijke, ietwat angstige gevoel dat haar bekropen had, werd sterker, want zij hoorde duidelijk iemand snikken.

Na een oogenblik nadenken bracht zij dit snikken in verband met Martha, die den vorigen avond vroolijk en opgewonden was geweest en er zich met een luchthartig praatje af had gemaakt, toen Sara naar het onverwachte bezoek van George Washington informeerde.

Sara Mildmay, wier nieuwsgierigheid en medelijden in gelijke mate opgewekt waren, sprong uit bed, trok haar blauwe ochtendjapon aan en een paar door Indianen gemaakte witte muiltjés van reevel, kunstig met kralen bewerkt, sloop haar kamer uit en klopte aan de deur naast die van haar eigen kamer.

Er kwam geen antwoord op haar zacht geklop. Sara draaide den deurknop om en trad binnen.

Martha's slaapvertrek was aan den voorkant van het huis, dat op het Oosten lag, en toen Sara de deur opende, werd zij getroffen door de bovenaardsche uitwerking van het blauwachtige licht, dat de kamer binnenstroomde door de twee vensters, die open gezet waren, om de frissche morgenlucht binnen te laten komen. De uitwerking van het zilverazuurkleurig licht werd nog verhoogd door het geelachtige schijnsel van een lamp, die brandde op een tafeltje aan het voeteneinde van het bed met de witte gordijnen en verkreukelde lakens.

Het licht van de lamp, die overdekt was met een zijden lampekap, waarop grijze en zwarte Chineesche poppetjes geschilderd waren, glansde als amber en opaal tegen het blauw van de lucht.

Naast het tafeltje zat Martha. De lichtstralen vielen op haar bruine lokken die los neervielen op haar ochtendjapon van violette zijde. Zij zat ineengedoken in een lagen met sits bekleeden stoel, geborduurd met rozen. Zij hield de handen gevouwen in den schoot en zag naar buiten, waar het morgenlicht zich uitgoot over de huizen aan den overkant.

„O Martha!" riep Sara uit.

Martha schrok, stond op en drukte haar natten, ineengefrommelden zakdoek tegen haar bleeke lippen.

De mooie blonde Sara was ook bleek, toen zij naderbij kwam. „O, Martha, o lieveling, ik hoorde je schreien", murmelde zij.

„Ga liever heen", antwoordde Martha met zwakke stem. „Ik ben geheel in orde." Zij trachtte haar betraand gelaat te verbergen, doch Sara stond vlak bij haar en zag haar onderzoekend aan.

„Je bent niet in orde", sprak zij, Martha's hand grijpend. „Je hebt den heelen nacht geschreid — om mijnheer Washington."

(Wordt vervolgd.)